SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 15 JUNI 1939

EEN KNAPPE SCHILDER

189

Hoe de Zomer in 't land kwam

OVER het grote bos met de eeuwenoude bomen lag een diepe stilte. Hun groene kruinen wuifden in de wind, en alleen het geluid van een brekende tak, of van 'n spelend eekhoorntje, verstoorde nu en dan de rust. Maar hoe dieper je in het bos ging, hoe meer geluiden je hoorde. En als je helemaal doorliep tot in 't midden, kwam je bij een grote open plek en daar.... Nou, dat was een wonderlijk toneeltje!

Door elkaar liepen en vlogen talloze elfen. Tere wezentjes met groene en witte jurkjes en een paar vleugeltjes aan hun schouders. In het goudblonde haar hadden ze fijne kransjes van madeliefjes. Hun mondjes stonden geen ogenblik stil en ze liepen elkaar vreselijk in de weg. Maar toch schoten ze nog vlugger op dan je zou denken. Ze pakten kostbare japonnen in mooie koffertjes en keken telkens weer om naar de stralende en jonge prinses Lente, die, gekleed in groene en witte zijde, statig op haar troon zat.

Prinses Lente hield toezicht over de elfjes, want ze wist wel dat de elfjes anders meer pret maakten dan opschoten. Als er een volle koffer werd weggebracht, glimlachte ze goedkeurend en de elfen deden dan dubbel hun best. Ze hielden wel van hun prinsesje en waren gelukkig, als ze ook maar eventjes tegen hen lachte. Zo kwam het, dat 's avonds alles kant en klaar was om te vertrekken. Want de volgende morgen was het 21 Juni en dán moest prinses Lente aan de rand van het bos zijn, om plaats te maken voor haar zuster, prinses Zomer. Dat stond immers in het wetboek, dat vorst Tijd, de vader van de vier Jaargetijden, lang geleden had gemaakt.

Diezelfde dag heerste er in een prachtig paleis, helemaal op een ander punt van de aarde, ook een grote drukte. Dáár woonde vader Tijd met zijn vrouw, moeder Natuur, en zijn vier kinderen, hoewel hij ze nooit allemaal thuis had, daar er altijd één van de Jaargetijden naar de mensen moest, om zijn plichten te vervullen. Die dag dus was er gepakt dat het een lieve lust was. Want de volgende dag moest prinses Zomer vertrekken. Haar helpers, de kabouters, vouwden en streken al haar kostbare gewaden en legden ze dan voorzichtig in de grote koffers en manden, die overal in de zaal verspreid stonden. De kabouters hadden allemaal donkerblauwe overalls aan, en doeken om hun hoofd, zodat je alleen hun baarden kon zien, die echter niet zo wit waren als de baarden van de winterkabouters. Prinses Zomer zat op een hoge gouden troon. Ze hield toezicht over haar dienaren en, evenals bij prinses Lente, was

Hun mondjes stonden geen ogenblik stil....

één glimlach van haar genoeg, om de kabouters nog eens zo hard te laten werken. En zo was ook in het paleis van vader Tijd 's avonds alles klaar om de reis aan te vangen.

De volgende morgen heel vroeg stapte prinses Zomer in een kunstig bewerkte open koets, van louter goud, bezet met edelgesteenten, die flonkerden en schitterden in het licht van de opkomende zon. Voor de koets stonden acht vurige schimmels te trappelen van ongeduld. Zodra de prinses ingestapt was, kwam de stoet in beweging. Voorop reden, gezeten op vlugge witte paardjes, tien kabouters in helrode pakjes, bellen aan de puntmutsen en lange gouden trompetten in de hand. Het waren de herauten van het vorstelijk paleis. Achter hen kwam de schitterende koets en daarachter, keurig twee aan twee, kwamen de andere kabouters, die allemaal een koffer voor zich op het paard hadden.

Toen ze een paar uur gereden hadden, bereikten ze een groot open veld. Heel in de verte kon je het bos zien. De stoet ging nu stapvoets verder. Waar hij kwam, werd het lichtgroene lentegras donkerder, de lentebloemen maakten plaats voor grote zomerzusjes. Waar koren en tarwe stond, werd het gewas zichtbaar geler, de aren zwollen op en tussen de stengels schoten klaprozen en korenbloemen uit de aarde. De zon scheen hoger aan de hemel te gaan staan. Haar stralen werden steeds warmer en schroeiden hier en daar de aarde. Zo naderde de stoet langzaam de rand van het bos. Nauwelijks hadden ze de rand bereikt, of van tussen het geboomte traden de voorboden van Lente, in de gestalte van zes mooie elfjes. Maar ze bliezen niet op hun trompetten, zoals de kabouters van prinses Zomer. Dat mocht alleen, wanneer ze het bos binnengingen. Weldra verscheen ook prinses Lente zelf. Ze ging naar haar zuster toe en begroette haar; na enkele ogenblikken namen ze afscheid van elkaar. De twee optochten trokken aan elkaar voorbij.

De stoet van prinses Zomer trok nu door het groene bos. En overal waar hij kwam, werd het bladerdak donkerder en dichter. Maar de stralen van de zon drongen toch nog tussen de kleine luikjes in 't gebladerte door. Wilde rozen en nog heel veel andere bloemen bloeiden uit de grond op. De anemonen, bosviooltjes en blauwe klokjes verdorden. En de kabouters lachten en zongen, van blijdschap omdat ze eindelijk weer in hun eigen oude bos terugwaren.

Ze ging naar haar zuster toe en begroette haar....

Zo bereikten ze de open plek, waar de troon van prinses Lente had gestaan. De kabouters spreidden een groot, donkergroen tapijt uit, bezaaid met geborduurde gele, witte en rode rozen. Toen bouwden ze, van het hout dat ze gehaald hadden, een grote troon, en bekleedden hem met rood en geel satijn.

En toen ze klaar waren, trad prinses Zomer te voorschijn in al haar schoonheid. Statig schreed ze tussen de kabouters door, die haar in ademloze bewondering aanstaarden, want met haar gloeiende wangen en schitterende bruine ogen was ze zo mooi, dat de kabouters sprakeloos waren.

En zo besteeg prinses Zomer haar troon, om op haar beurt, gedurende drie maanden, over de mensen en de natuur te regeren, totdat ook voor haar de tijd zou komen, waarop ze weer moest terugkeren naar 't paleis van vader Tijd, om haar plaats af te staan aan haar zuster, prinses Herfst.

J. J. W.

BLOEMENKINDJES

Met hun kleed van bloemenkelkjes,
Met hun hoedje van satijn,
Schom'len in de kleurenbloeseme
Elfjes in de maneschijn.

Hier een rietje, daar een sprietje,
Hier een mosje, daar een tak,
Klaar is 't mutsje, klaar is 't jasje,
Klaar het mooie elfenpak.

Zingen doen ze, hele nachten,
Klapp'rend met hun vleugelpaar,
Want er is geen prett'ger groepje,
Dan de vrolijk' elfenschaar.

Bloemenkelken zijn hun huisjes
't Bloemenhart is d'elfentroon
En hun zingen klinkt zo heerlijk
Zo betov'rend rein en schoon.

Maar niet ieder kan ze horen,
Of niet ieder kan ze zien.
Doe je braaf en trouw je plichten
Tja.... kijk, dán gebeurt 't misschien!

VALLY

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

186

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

187

BONT ALLERLEI

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1. Is iemand die steelt.
6. Roofvogel.
9. Naait men mee.
10. Vogeltje.
12. Ander woord voor: slee.
14. Ander woord voor: schop.
16. Hetzelfde als 10.
18. Landwerktuig van een boer.
19. Doet de man van 1 horizontaal.
21. Deel van een schip.
22. Geeft de bank als je er geld spaart.
23. Hoofdstad van Zwitserland.
25. Jaargetijde dat volgt op de winter.

Van boven naar beneden:

1. Tegengestelde van: nacht.
2. Meisjesnaam.
3. Frank was in zijn . . . gekwetst.
4. Een . . . . slaolie.
5. Moeder.
7. Een lekker kopje . . . .melk.
8. De kinderen stonden in de . .
11. Doe je op de speelplaats.
12. Blijft van een sigaret over.
13. Eten de mensen in Indië veel.
15. Politie-. . . . .
17. Staan 's nachts aan de hemel.
20. Als ik een getal door 2 kan delen, dan is het . . . .
21. Heeft no. 15 bij zich.
24. Lidwoord.
26. Hetzelfde als 18 horizontaal.

TWAALF KNOPEN

Hoe kunnen jullie twaalf knopen in drie rijtjes leggen, maar zó dat er in elke rij vier zijn, terwijl er dan toch nog altijd één rij is, waarin er zes liggen. Pas op, hier zit natuurlijk 'n klein trucje achter!

RAADSELTJES

1. Ik ben in elke stad te vinden, maar plaats je een lichaamsdeel achter mij, dan verkeer ik in zeer behoeftige omstandigheden.
2. Men draagt mij om het hoofd, maar zet men er een lengtemaat achter, dan ben ik een kerk in 't klein.
3. Gewoonlijk begint een sprookje ermee; zet er echter een klap voor en ik ben een winkelier.
4. Mijn eerste is een voertuig; mijn tweede draagt men op het hoofd en mijn geheel is een vloerkleed.
5. Ik ben in de toonladder te vinden, maar voegt men een klankgevend instrumentje aan mij toe, dan word ik een verzinsel.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts: 1. Aardbei. 7. Boete. 8. Pa. 9. Veer. 10. Bern.

Van boven naar beneden: 1 Aap. 2 Rb. 3. Dove. 4. Beer. 5. Eten. 6. Ier.

RAADSELRIJMPJE

Een kers.

LEIPUZZLE

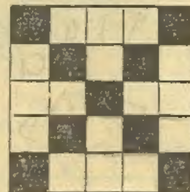
1 9 2	2 7 3	3 2 7
3 8 4	5 4 6	6 5 4
5 7 6	8 1 9	9 8 1

LUCIFERSKUNSTJE

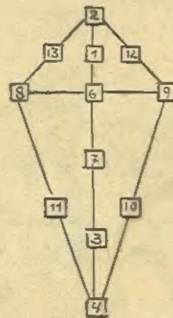

1. Er waren eerst 11 vierkantjes.
2. De twee lucifers, die je moest wegnemen, zijn aangeduid door een stippellijntje.

TEGELPROBLEEM

?+?=23

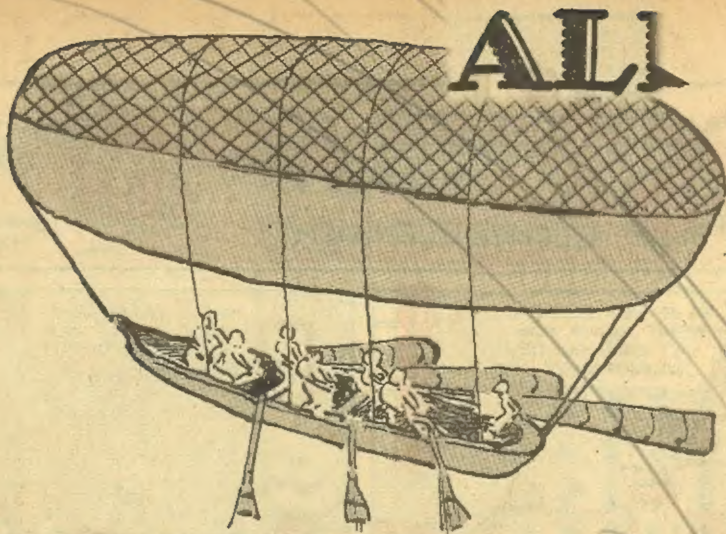
LUCIFERSKUNSTJE

WAT HOORT BIJ WAT?

1 hoort bij 4
10 hoort bij 2
6 hoort bij 3
8 hoort bij 7
9 hoort bij 5

188

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

8. VLIEGEN IN EEN BEPAALDE RICHTING

Al gauw kwam men tot de ontdekking dat al dat vliegen heel mooi was op zichzelf, maar dat men er betrekkelijk weinig aan had, indien men er niet in slaagde ook de richting onder de knie te krijgen. Men moest immers ook een voorop vastgesteld doel of eindpunt kunnen bereiken.

Blanchard, de grote luchtvaarder, probeerde het met vleugels, maar dit haalde niet veel uit. Zeilen voldeden evenmin, omdat zowel ballon als zeilen werden voortgedreven in de richting van de wind.

Ontwerp van generaal Meusnier

De gebroeders Robert (zie no. 5 van deze serie) ontwierpen, samen met professor Charles, een luchtschip dat werd voortbewogen door een zestal roeiers, wier roeiriemen bestonden uit een met zijde bespannen geraamte. Het luchtschip was langwerpigmaar het bleek volkomen stuurloos.

Generaal Jan Baptiste Meusnier, een Fransman, ontwierp vervolgens een ballon in de vorm van een ei. Het langwerpig schuitje was toegerust met een propeller of schroef, die in beweging moest worden gebracht door een bemanning van tachtig koppen.

Kort daarop moest de generaal echter weer ten oorlog trekken en hij was niet meer in de gelegenheid zijn experimenten voort te zetten, zodat het bij dat ontwerp bleef. Vijftig jaar lang echter was dit Meusnier-type het beste wat er op dit gebied ooit werd ontworpen.

Volgende week no. 9: Hoe men er in Amerika over dacht.

HET EERSTE KANONSCHOT

Dit jaar zal het juist zes eeuwen geleden zijn, dat het eerste kanonschot gelost werd. Die eer komt aan Frankrijk toe, waar de drost van Toulouse, Pierre de La Palu, in 1339, bij het beleg van het kasteel van Puyguilhem in Dordogne, op het idee kwam de eerste kanonbal af te schieten. Zijn kanon was in feite nog maar een houten buis, met ijzeren banden beslagen, maar zijn uitvinding was toch van die aard, dat het arsenaal van Cahors zes jaar later reeds vierentwintig van die kanonnen bezat, wat een grote bewapening mag genoemd worden voor die tijd. Maar de uitvinding baatte de Fransen niet veel, want op 24 Augustus 1346 kwamen de Engelsen eveneens met kanonnen voor de dag tijdens de veldslag van Crécy, en de Fransen moesten hun eigen uitvinding met veel bloedige koppen betalen.

DE GEHEIMZINNIGE LUS

Vraag eens aan moeder of je even een schaar moogt hebben en een touwtje van ongeveer twee meter lengte. Dan zullen we je eens een aardig kunstje leren.

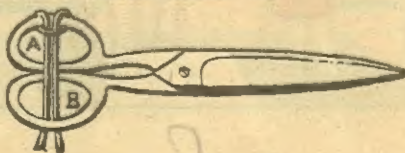
Strik het touwtje door een der ogen van de schaar op de manier, als in de tekening aangegeven is.

Geef nu de twee uiteinden van het touw iemand anders in de linkerhand en vraag hem het touw van de schaar los te maken, zonder het te beschadigen en zonder de twee uiteinden van het touw ook maar één ogenblik los te laten. Wedden, dat het hem niet gelukken zal, wanneer hij het kunstje niet kent?

Hoe men het dan wel aanleggen moet, om de opgave te volbrengen?

Neem de lus, die over de beide touweinden loopt en in de tekening door A aangegeven is, tussen duim en wijsvinger van de andere (rechter-) hand, trek die lus ongeveer tien centimeter naar je toe en steek haar dan rechts van de twee touwtjes door 't gat B. Vervolgens leg je de lus over de punt en verder over de gehele schaar heen.

Wanneer je nu met de linkerhand aan de uiteinden van het touw trekt, schuift dit zonder meer van de schaar af.

EMMERSPEL

Een spel voor jongens en meisjes samen.

Vijf emmers worden van één tot vijf genummerd. Met zo'n heel gezicht als op 't plaatje hoeft niet, al hebben schilders onder jullie juist plezier om 't wel te doen. Veel succes dan!

De emmers worden in deze volgorde: 2, 4, 1, 5, 3, op een rij naast elkaar en met de cijfers naar voren gezet.

Zowat twee meter er vandaan wordt op de grond een streep

getrokken en hier komen om de beurt alle spelers staan. Die moeten proberen om tien kleine gummiballen in de emmers te gooien. Het aantal ballen moet met het cijfer van de emmer vermenigvuldigd worden. Alle ballen in emmer vijf geeft dus vijftig. Dit is het meeste.

Ballen naast de emmers gegooid tellen niet mee en wie de meeste punten heeft wint het spel, al zal 't niet altijd vijftig zijn.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OP DE VLIEGENJACHT!

64.

